

Izdajajo Slovenski frančiškani.—Published by Franciscan Fathers.

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Nekaj Resnega Ža Življenje.

(Piše G.....)

CEMU?

Nemški pesnik Goethe je zložil igro, kateri je dal ime "Faust." V tej igri nam popisuje človeka, ki je zgubil vero svoje mladosti.

Leta in leta se je trudil, da bi bil našel s svojim duhom studence resnice. Vse znanje človeka je v sebi združeval. Toda, resnice le ni mogel najti. Slednjič ga zapusti tudi sreča. Ko vidi, kam je zašel, se spomni na tolika zgubljena leta preteklega življenja. V tihi velikanočni noči spozna prav živo neuspešnost svojega truda in ubožstvo svojega življenja. Napade ga obup. Z roko seže po steklenici strupa, da bi si končal življenje. Že čutijo ustnice smrtonosno pijačo — tedaj se oglasijo iz zvonika bližnje cerkve velikanočni zvonovi in v hiši božji prepeva pevcev zbor in proslavlja vstajenje Gospodovo.

Ti mili glasovi spominjo Fausta na presrečna otroška leta, raj njegove verne mladosti mu stopi pred oči. Neka neznana sila mu iztrga od ustnic kupico strupa. Velikanočni zvonovi so mu rešili življenje.

Na večer istega dne se mu približa hudobni duh "Mefistoteles." Svetuje mu, naj pusti razmišljanje in naj si išče srečo v uživanju življenja. Faust omahuje. Ne zdi se mu dostojno, da bi zatajil svojo človeško čast in bi iskal zadovoljnosti v divjem poželenju. Ves srdit vpraša hudobnega duha: "Kaj mi moreš dati, uboga reva?" Toda, duh ga vabi in vabi. Faust se slednjič uda. Dasi ve, da ga vživanje ne bo storilo srečnega, se zapiše satanu, kateri mu obljubi dati srečo in zadovoljnost.

Faust postane potem zapeljivec, postane morilec. Mefisto zamori glas vesti v njegovi duši. Pozneje postane minister in voditelj vseh slavnosti ter zabav. Peča se z umetnostjo. Pribori si velikansko premoženje. In konečno pa stoji slep, slaboten, onemogel ob robu groba. Tako zeželjene sreče življenja pa le ni

našel. Sredi zadovoljnosti se mu vedno bliža usoda in mu iztrga od koprnečih ustnic čašo zadovoljnosti. Sedaj se mu bliža smrt in strohnenje in večnost s svojo neomejeno močjo. —

Kar nam hoče pesnik v svoji igri predočiti, je boj človeka misleca za nameni življenja in za vrednost zemeljskega bivanja. Čemu je človek na zemlji? Kaj je namen njegovega življenja? Odgovor na to vprašanje nam pove lahko vsak zemljan in vsi samo z besedami: "Zavoljo sreče sem tukaj. Zakaj po sreči kopernim od prvega svojega dihleja pa do zadnjega."

"Srečo, da, srečo, kdo mi jo da? Kdo mi zadovolji to največje hrepenenje moje duše? In vendar, kajne, srečen hočem biti, srečen za vsako ceno!"

Kje je sreča?

KJE?

Faust je zavrgel krščanstvo, kot nek zastareli nauk premaganih časov. Vendar pa, ali mu morda krščanstvo ne bi bilo boljši vodnik k sreči, kakor pa hudobni duh, kateremu se je zapisal? Ali bi mu krščanstvo ne bi bilo pokazalo pota do jasnih višav, kjer izvira studenec prave sreče? Poglejmo!

Iz središča poganstva, iz starodavnega svetovnega mesta Babilona, se je širilo mnogo boštvo s svojim nizkim naukom in s svojo nizko pravnostjo na vse strani sveta. Preroki so primerjali poganstvo kalni reki, ki vali svojo strupeno in smrtonosno vodo proti vsem deželam in katera širi z brezbožnostjo smrt in uničevanje. Kdor je pil od te vode, je bil omamljen, brezbožen v svojem mišljenju, grešen v svoji pravnosti, brez tolažbe v svojem srcu. — Toda, kaj naj se mudimo v časih, ki so že davno minuli, ako iščemo opomina za se.

Reka pogube, ki je pustošila svet, še ni usahnila, ampak je v sedanjih časih visoko narastla. Da pomnože njeno vodo, so se odprli studenci globočin in bobneče vale svoje kalne valove po državah in deželah, uničujoč v srcih ljudi zadnje ostanke vere in pravosti, ob enem tudi njih srečo.

Koliko ljudi se nahaja v njeni sredi, katere je šum in bobnenje njeno tako omamilo, da komaj slišijo glas večnih resnic! Koliko jih je že pilo njeno omamljivo vodo, da je nevarno obolelo njih srce in njih duša! Koliko jih mora priznati, da so našli temo tam, kjer so iskali prosvitljenost; — sužnjost, kjer so pričakovali prostost duha; brezupnost, kjer so upali doseči mir!

DA! Marsikateri posvetnjak stoji po spoznanem gresnem življenju s Samaritanko ob Jakobovem vodnjaku in hrepeni s proti nebu povzdignjenimi očmi: "O, da bi mogel najti živo vodo, s katero bi si pokrepčal svojo bolno dušo! Daj mi, o Gospod, vode, o kateri si obljubil, da kdor od te vode pije, ne bo žejen vekomaj." Kje pa naj iščemo to vodo?

Z radostjo pozdravi prerok Izaija dan bližajočega se odrešenja in zakliče, da bomo z veseljem zajemali iz studencev Zveličarjevih. In ko se je Odrešenik pogovarjal pri Jakobovem studencu s Samaritanko, je rekel: "Kdor pije od vode, katero mu bom jaz dal, ne bo žejen vekomaj."

(Dalje sledi.)

Cerkveni Koledar Za Mesec Junij.

Za mesecem majem, mesecem Marijinem, sledi mesec junij, mesec presv. Srca Jezusovega. Ko smo se poslovili od šmarničnega oltarja, že nas lepo ozaljšani oltar Najsvetejšega Srca vabi, da pridemo ta mesec k njemu. Da, celi mesec junij je posvečen presv. Srcu Jezusovemu.

Nihče nima večje ljubezni, kakor jo ima oni, ki da svoje življenje za svojega ljubljence. In tako ljubezen ima Jezus do nas. Da, še več! Ni mu bilo zadosti enkrat biti zasramovan, zaničevan. Ostal je med nami v Najsvetejšem Zakramentu, kjer se mu to dan na dan ponavlja! Ni mu bila ena žrtev za nas zadosti! Dan na dan jo ponavlja brez prenehanja na oltarjih katoliških cerkva širnega sveta pri daritvi sv. maše. — O, da, vso to nezmerno ljubezen, kdo jo ume! Zato naj bi hodili ta mesec vsaki dan k temu Srcu, proučavati ga, učiti se od njega krščanskega življenja, objednem si ogrevati svoje srce k temu ognju ljubezni, da se tudi naše mrzlo srce ogreje v tej ljubezni in vname zanj, ki nas tolikanj ljubi.

Kaj ne da, dragi čitatelj, da boš tudi ti poslušal, klic matere svete cerkve in ta mesec vsaki dan kaj malega bral o presvetem Srcu Jezusovem, opravil vsaki dan kako malo pobožnost v čast presv. Srcu, storil kako dobro delo usmiljenja. "Otročiti, ljubimo Jezusa!" (Sv. Janez Ev.)

Posebni prazniki ta mesec bodo:

3. **Prvi petek** v mesecu in objednem letos praznik presv. Srca Jezusovega. Ta dan je popolni odpustek za vse, ki opravijo svete zakramente. Čitatelj, ali bi bilo morda preveč zahtevanega, da bi šel tudi ti k sveti spovedi in prejel sveto obhajilo? vsej šel k sveti maši ta dan? Preveč ta malenkost za ceno božje presvete krvi, katero je On za te prelil do zadnje kapljice? Le pojdi, le!

5. **Tretja pobinkoštna nedelja.** Jezus je dobri pastir in sicer ne samo za zveste ovčice,

ki gredo rade za njim, ampak še bolj za zgubljenega, za one, ki so ga zapustile, ki zanj ne marajo več! Devet in devetdeset dobrih pusti zato čakati, da gre iskat eno zgubljeno, da jo zadene na svoja ramena in jo nese nazaj k svoji čredi zvestih ovac! Krasni evangelij za današnjo nedeljo Presvetega Srca! O, čitatelj, ako si morda zašel s prave poti krščanskega življenja, nisi morda celo še opravil svoje velikanočne dolžnosti, si zgubljenega ovca svojega Božjega pastirja — Gospod te kliče in vabi! Vrni se!

6. **Sv. Norbert**, škof.

7. **Sveta Primož in Felicijan**, mučenca.

10. **Sv. Marjeta**, kraljica.

11. **Sv. Barnaba**, apostol.

12. **4. pobinkoštna nedelja.** Evangelij pripoveduje o velikem ribjem lovu.

13. **Sv. Anton Padovanski**, spoznavavec reda sv. Franciška. Malo je cerkva, malo kapelice širom katoliškega sveta, kjer bi ne bilo kipa ali vsaj slike tega svetnika v franciškanski halji, z detetom Jezuskom v naročji in lilijo v roki. Kalikor večji je bila svetost katerega človeka na zemlji, toliko večja je čast, katero vživa v nebesih. Sv. Anton je bil najkrasnejši zgled svetega in gorečega duhovnika in misijonarja. Rojen je bil na Španskem in stopil v red Avguštincev. Toda, ko so pripeljali sv. ostanke prvih mučencev reda sv. Franciška iz Maroko, kjer so bili umorjeni za sveto vero, na Portugalsko, zahrepenel je tudi sveti mladenič Anton po mučeniški kroni. Prestopil je v red franciškankov in se odpeljal v Maroko oznanjevat sv. evangelij vernikom. Toda vihar je zapeljal ladijo v južno Italijo mesto v Afriko. Od tu je prehodil vso Italijo kot ljudski misijonar, bil je tudi na Primorskem in baje ustanovil samostan klarisin na gori nasproti Sv. Gori pri Gorici. S krasno zgovornostjo je oznanjeval krščansko in čednostno življenje in stotisoče pripeljal nazaj na pravo

pot pravega krščanskega življenja. Poln zaslug za nebasa je končal svoj zemeljski tek življenja v mestu Padova v Italiji in odhitel k Bogu po zasluženem plačilo krone večne časti. Po laškem ga časte s tolikim spoštovanjem, da so mu dali ime naravnost samo "il santo" "svetnik." Sv. Anton, prosi za nas!

15. **Sv. Vid** in tovariši, mučenci.

16. **5. pobikošna nedelja.** V danajšnjem sv. evangeliju nam Gospod resno kliče: "Ako ne bo vaša pravičnost večja, kakor je pa pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo."

Ni zadosti biti krščen, biti zapisan krstnih bukval, kdor ne živi po veri, ni kristjan! Praktični katoliki moramo biti, katerim ne bo katoličastvo samo parada.

21. **Sv. Alojzij**, angeljski mladenič iz Jezuitskega reda. Krasen zgled nedolžnega življenja in svete čistosti vsej naši mladini in nam vsem. Par nespodobnih besedij se je naučil med vojaki izgovarjati, pa je za to delal strogo pokoro do svoje smrti. Bičal se je do krvi, da je moral njegov vzgojitelj iti k njemu v sobo, naj ne bo tako neusmiljen do sebe. Mladenič, ako bi hotel ti narediti pokoro za svoje

grdo govorjenje v primeri s pokoro, katero je naredil sv. Alojzij, kolika bi morala biti, kaj? Sv. Alojzij prosi za našo slovensko mladino v Ameriki!

24. **Sv. Janez Krstnik**, predhodnik Jezusov, največji izmed prerokov! Zgled treznosti in zato patron treznostnega gibanja, patron treznostnih katoliških društev.

26. **6. po binškošna nedelja.** Jezus nasiti 4,000 mož v puščavi z malo hlebi in nekoliko ribami.

27. Praznik **sv. apostolov Petra in Pavla**, prvakov apostolov, ki pa za Ameriko ni zapovedan praznik.

30. Sklep junijeve pobožnosti presv. Srca Jezusovega. Ako si opravljal ta mesec redno kake pobožnosti, ne pozabi v zadobljenje junijevega popolnega odpustka iti k sv. spovedi pred sklepom meseca. V cerkvi, kjer so se celi mesec vsaki večer vršile kake pobožnosti v čast presv. Srcu Jezusovemu, je zadnji dan meseca popolni odpustek, kakor v frančiškanskih cerkvah 2. avgusta, porcijunkolski odpustek: kolikorkrat kdo tako cerkven obišče in moli tam v papežev namen, zadobi popolni odpustek.

Čast Možu, Ki Jo Zasluži!

Cerkev sv. Nikolaja v New Yorku, katero smo v našem listu že večkrat omenili, praznuje dne 5. junija svoj slavnostni dan. Odela se bo v ves kras in slavje, kolikor ga premore! Ta dan bo namreč njen župnik, č. g. John Nageleisen obhajal svoj srebrni jubilej ali 25 letnico svojega mašništva. Komaj dve leti je, kar je ta gospod v New Yorku, vendar je velikansko, da, naravnost občudvanje vredno, kar je že dosegel in storil! Skoraj je bila župnija na tem, da izumre, ker so se farami radi umazanih židov izselili iz okolice v Brooklyn ali v Bronx. Vendar danes je okrog te cerkve novo življenje, zlasti društveno. Prvo leto svojega župnikovanja je plačal cerkvi celih 26.000 dol. dolga. Privabil nazaj stare župljane, da po celo uro voznje daleč prihajajo, če že ne vsako nedeljo, pa vsaj velikrat na mesec v svojo ljubljeno župno cerkev, kjer so bili krščeni in prejeli prvo sv. obhajilo. Bivše učence farne šole je združil v takozvano School-Association, kjer se zbirajo vsaki mesec po enkrat, da se pogovore o starih časih. Med temi so nekateri sodniki, odlični možje, med temi je Brooklynski pomožni škof Mundelein. Vsako leto enkrat, na praznik svetega Nikolaja, pripelje to društvo vse te člane skupaj k mizi Gospodovi. Višji sodnik poleg priprostega delavca, bogat trgovec poleg bornega dninarja, gredo lepo

knizi Gospodovi! Mladeniško društvo sv. Alojzija, kako lepo je urejeno! Dekliško Marijino društvo, Materino Žalostne Matere Božje, da, vse je tako lepo, da je naravnost občudovanja vredno, kako je mogoče vse to doseči v tem času!

Pa tudi za vse nemško katoliško organizacijo mesta New York, koliko je storil te dve leti! Nemski "Central Verein" mesta New York in druga društva, se bodo korporativno udeležila tega slavlja, da pokažejo, kako znajo ceniti njegove zasluge za katoliško organizacijo med njimi.

Predno je prišel v New York, bil je župnik zunaj New Yorka v Congers-u, N. Y. Tam je sezidal tri podružnice, ki so sedaj vse že samostojne župnije. Mej temi je naša samostanska cerkev sv. Mihaela v Rockland Lake, N. Y., katero faro je le po njegovem prizadevanju dal New Yorški nadškof Slovenskim frančiškanom, ako se hočejo tam nastaniti in ustanoviti slov. samostan.

Zlasti ima pa ta gospod velike zasluge za New Yorške Slovence! Radovoljno jim prepušča že dve leti ne samo cerkev za službo božjo, ampak tudi cerkveno dvorano, šolsko dvorano in druge prostore, kjer se morejo razvijati, prirejati zabave in sploh, kjer morejo razvijati svoje društveno življenje. Tu zboruje

REV. JOHN NAGELEISEN.

dekliško slov. društvo, žensko podpor. društvo sv. Ane, K.S. K.J., tu ima svoje zborovanja in svoje vaje pevsko društvo "Domovina." In vse to brez posebne odškodnine, brez kakih pogojev. Edini pogoj je: "pridno hodite v cerkev in k svetim zakramentom in spolnite svoje dolžnosti do župnije po svoji vesti." V resnici plemenito ravnanje! Silno ga veseli, ako vidi, da se naša društva v pravi smeri razvijajo.

Brat č. g. župnika Rev. Johna Nageleisen-a, je Rev. Urban Nageleisen, rektor izseljeniškega hospica Leo-Haus-a, kakor znano in vodja nemške Rafaelove družbe. Ko je bil ta zavod na zelo slabih finančnih nogah pred leti in mu je pretil že skoraj pogin — bankerot, — zavzel se ga je poleg brata Rev. Urbana Nageleisen-a tudi Father John. Začela sta izdajati

mal listič Leo-Haus Blatt in kmalu pripeljala zavod do blagostanja in krepkega obstoja, kakoršnega ima dandanes. Tako pa temu častitemu gospodu ni neznano izseljeniško katoliško vprašanje. Zato je bil od začetka ustanovitve naše slovenske Rafaelove družbe do danes odkrit njen prijatelj in krepak zagovornik in odločen branitelj. Za marsikako uslugo se mu mora družba zahvaliti.

Zato prav iz srca želimo preblegemu gospodu jubilarju, da bi dobri Bog tako plemenitega gospoda, tako navdušenega in podjetnega katoliškega duhovnika, tako odločnega prvobornika za katoliško organizacijo v Ameriki, ohranil še mnoga leta pri tem nadušenju in pri tej čilosti, katero ima danes!

Slovenska frančiškanska provincija na Kranjskem je tega svojega dobrotnika odlikovala s posebno častjo, katera doleti le malo katerega. Podelila mu je naslov "filius almae provinciae" "sina provincije," v znak hvaležnosti za to, kar je storil za slovenske frančiškane v Ameriki. Poslala mu je krasno diplomu, katero mu bo ta dan izročil o. superior iz Rockland Lake v imenu preč. patra provincijala. To

odlikovanje je zelo redko in se podeli le najbolj zaslužnim množem.

Slovensko dekliško društvo mu bo podelilo krasen šopek s slovenskimi trakovi in družbenica Kati Sršen ga bo nagovorila v slovenskem jeziku, in se mu zahvalila za vse dobrote, skazane družbi, in vsem rojakom v New Yorku.

Krasne Besede Nadpastirja.

Krasne so besede, katere so prevzvišeni ljubljanski knezoškof pisali letos svojim vernikom. Če so bili vsi dosedanji njih listi krasni in globoko zamišljeni, je letošnji krona vsem tem pastirskim listom. S posebnim, samo njihovi gorečnosti lastnim ognjem pišejo in razlagajo nauk o navsetejši skrivnosti sv. Rešnjega Telesa in o pogostnem sv. obhajilu.

V kratkih potezah najprej slikajo zgodovino tega nauka. Sv. cerkev ima ta nauk od svojega začetnika Jezusa samega. Ta nauk je največja skrivnost naše svete vere. Vsi telesni čuti nas varajo in vendar je resnica, božja večna resnica. Jezusove besede same to resnico tako jasno in določno razodevajo. Že besede napovedi te skrivnosti so tako jasne! "Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj, in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta." Judje so te besede prav po besedi razumeli, zato so se prepirali med seboj, rekoč: "Kako nam more ta dati v jed svoje meso?" Jezus jih pa ni popravil čes, saj niste prav umeli, saj to ni tako razumeti, ampak je še bolj slovesno zatrdil: "Resnično, resnično Vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu Človekovega in pili njegove svete krvi, ne boste imeli življenja v sebi!"

Jasne so te besede. Enako jasne so tudi besede ustanovitve tega sv. zakramenta: "To je moje Telo!" "To je moja kri!" Judje so rekli med seboj: "Trd je ta govor in kdo ga more poslušati?" in so šli od njega. Mi tudi ne razumemo te prevelike skrivnosti, ker je naš razum preplitev, preozek, da bi ga mogel obseči in zapopasti. Vendar se pa mi ponižno uklonimo pred presvetim Zakramentom in govorimo: "Molimo te, o naš Gospod in Bog!"

Sv. zakrament je spolnjenje želj vseh narodov, želj našega srca. Svojega Boga, svojega Gospoda, svojega Zveličarja, svojega najboljšega prijatelja imamo po Njem vedno v svoji sredi, vedno v svoji bližini. Sedaj vem, kje mi je iskati mojega Boga! V tabernakeljnu prebiva noč in dan. Blizu nam je kot Oče svojim otrokom. Mi moremo iti k njemu,

predenj poklekniti, izliti pred Njim svoje bridkostno srce, Mu potožiti vse, kar nas stiska in tare in peče. Le zaupno hitimo k njemu, saj nas on tam čaka z vso ljubeznijo in usmiljenjem in z vso velikodušnotjo Svojega presvetega Sreca. (Stran 18.)

On je tudi naša hrana, katero smo dolžni prejemati po Njegovih lastnih besedah: "Resnično, resnično Vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu Človekovega... ne boste imeli življenja v sebi."

Po četrti cerkveni zapovedi smo ga dolžni sprejeti vsaj o velikanočnem času. Toda naša potreba, naša revščina, naša slabost, naše skušnjave, naši boji s svojim mesom, s svetom, s hudobnim duhom, naša omahljivost, vse, vse to nas pa sili in priganja, da ga prejemamo pogosto, večkrat na leto, vsak mesec, vsak teden, da, vsaki dan. Janzenistov krivi nauk je bil, da ga nismo vredni pogosto prejemati, da treba za vredni sprejem posebne svetosti. Toda, če bomo res bolj sveto pristopili k mizi Gospodovi, ako ga le enkrat na leto sprejmemo, ali, ako ga pogosto, je pa jasno samo po sebi.

Sv. Oče Pij X. so razglasili 20. decembra 1905 posebno pismo, v katerem žele, da bi se vsi verniki vrnili vedno bolj k prvotni navadi, ki je bila v sv. cerkvi: pri vsaki sveti maši naj bi šli vsi navzoči k sv. obhajilu, kdor le ni v stanu smrtnega greha. Sv. Oče pravijo v tem svojem pismu: "Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in sv. cerkev tako srčno želita, naj je vsem vernikom, katerega koli stanu in poklica, na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji, ter ga želi prejeti s pravim namenom in pobožnim srcem." "Če tudi je kar naj bolj želeli, da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsaki dan prejemajo sveto obhajilo, brez malih grehov, ali vsaj brez popolnoma zadovoljnih, ter brez nagnenja do njih, vendar zadostuje, da so vsaj brez smrtnega greha s trdnim sklepom, nikoli več smrtno ne grešiti. Ako imajo tak, trden in resničen sklep, ni mogoče, da se ne bi, če vsak dan prejemajo

sv. obhajilo, počasi bolj in bolj oprostili tudi malih grehov in nagnjenj. Treba se le za sv. obhajilo skrbno pripraviti in po sv. obhajilu primerno močem, stanu in poklicu se zahvaliti. "Da pa bojo sprejemali verniki pogosto in vsakdanje sv. obhajilo z večjo razsodnostjo in z večjim zasluženjem, je treba spovednikovega sveta."

"Sv. Oče nas toraj vabijo k mizi Gospodovi pogosto: ubogajmo jih! Ako nas vabijo sv. Oče kot namestnik Kritusov na zemlji, nas vabi Bog sam! Dalje nevarnosti sedanjih dni — mi bi še dostavili — tukajšnjih razmer — nas silijo, da bežimo k Jezusu. Velike koristi sv. obhajila nas tudi vabijo. Zato naj bi prejemala pogostno sv. obhajilo mladina, da se ohranijo v najnevarnejših letih življenja! Ubogali naj bi sv. Očeta možje in žene! O, kako lepo je v hišah, v vaseh, v občinah, kjer pristopajo možje bolj pogostokrat k svetim zakramentom! Koliko je več miru, prijateljstva, skupnega dela, treznosti, zakonske zvestobe! In kako vleče zgled mož in kako vpljiva na mladino!

Kaj pa žene? O, Ve ste še le prave mučnice! Koliko britkosti in skrbij imate kot gospodinje, koliko kot žene in koliko še le kot

materi! Ali ne boste omagale pod bremenom? Boste, ako Vam ne pomaga Križani Jezus, ki prihaja k Vam v pogostnem sv. obhajilu.

Stariši, prosim Vas! — pravijo vladika — nagibajte svoje otročiče, da bodo k svetem obhajilu hodili radi, ne samo mesečno, ampak na 14 dni, vsak teden in še po večkrat na teden. Kako ima Jezus otroke rad. Pustite in vodite jih k Njemu! Naj se jim pomnožuje posvečujoča milost božja in z njo sveta ljubezen do Boga, do krščanskega življenja, do svete sramežljivosti in neomadeževane čistosti! Ali si ne želite takih otrok? Gotovo! Zato pa ubogajte sv. Očeta in pomagajte duhovnim pastirjem, da bodo mogli Vaše otroke navaditi ne pogostejša sv. obhajila!" —

To so krasne bodrilne besede, ki veljajo enako tudi nam vsem ameriškim slovincem!

Zal nam je, da je naš listič premajhen, da bi priobčili cel pastirski list v celoti in krasoti, kakor je spisan. Kar je pa zdan kot mala brošurica, preskrbimo ga drage volje vsakemu, ki bi ga želel imeti! Blagovoli naj se samo obrniti na upravništvo lista "Ave Maria," Rockland Lake, N. Y.

Sloveči pridigar Emanuel Veith, ki je živel na Dunaju, je bil rodod žid. Njegov oče je imel staro sv. pismo, katero je družini prebiral o posebnih priložnostih. Mladi Veith je na ta način kmalu znal na pamet skoraj sv. pismo. Stariši ga pošljejo v Prago v šolo. Tu obiskuje krščanski nauk. Kako se začudi, ko sliši o mesijanskih obljubah in prerokbah, o katerih doma ni ničesar slišal. Naprej se prepriča, da je res v sv. pismu, kakor je rekel veroučitelj. Ko pa pride o počitnicah domov, je bilo njegovo prvo delo, da je poiskal očetovo sv. pismo in v njem one obljube. A nikjer jih ne najde. Oni listi, na katerih bi imele biti, so bili ali zalepljeni ali celo izstrgani. Ves presenečen hiti k očetu ter ga vpraša po vzroku. Odgovor je bila — zaušnica. Toda ta zaušnica je mlademu Veithu odprla oči, da je začel proučavati mesijanske prerokbe in obljube, da je spoznal Jezusa, Odrašenika, Boga, da se je dal krstiti in postal duhovnik ter sloveč oznanovalec božjega nauka.

Ljubezen do Boga in do bližnjega je ogenj, katerega more pogasiti le vihar prevzetnosti, ali valovi nezmernosti in uživanja, ali blato nesramnosti ali pa črni dim skoposti.

(Sv. Anton Padov.)

Zastonj boste zidali cerkve, zastonj imeli sv. misijone, zastonj ustanovljali šole, — vse vaše delo, ves vaš trud, vse vaše prizadevanje bo uničeno, ako vas ne bo podpiralo pošteno, krščansko in bojevito časnikiarstvo.

(Papež Pij X.)

Goljuf ima vse ljudi za goljufe, tat vidi v vsakem človeku le tatu, nečistemu je vse nečisto, opravljivec sumi o vsakem, da opravlja, — da, kar je človek sam, to misli pa o drugih.

Jezusovi Sovražniki.

Ko je cesar Julijan preganjal kristjane, vpraša nekega dne: "Kaj dela tesarjev sin?" — "Krstó za-te," mu odvrne cerkveni oče Brazilij iz Cezareje. Kmalu potem je Julijan, jeden najstrastnejših Jezusovih nasprotnikov, moral na bojnem polju smrtno ranjen priznati, da je bil brezuspešen njegov boj zoper Jezusa. „Zmagal si, Galilejec!" je zaklical v zadnjih trenutkih svojega življenja. Krsto mu je pripravil

Galilejec in jo še vedno pripravlja vsakemu nasprotniku. Tudi najhujši nasprotnik se mora naposled vdati ter s svojim propadom potrditi, da je Jezus, ki je svoje kraljestvo kljub najhujšim zaprekam in oviram ohranil do danes, to, kar je sam rekel: "Sin Božji, Pravi Bog," ali kakor nam kliče apostol Pavel: "Jezus Kristus je ravno isti včeraj in danes in na veke."

Družba sv.

Rafaela.

Skrb Za Prihodnjost.

V predzadnji številki našega lista smo priobčili pismo našega družbenika in rojaka iz Ely, ki nam je sporočal o novem projektu ustanovitve nove slovenske naselbine v Mich. V zadnji številki smo poročali, da je škof iz Duluth-a naročil cele kolonije poljedelcev iz Holandskega in jih naselil v svoji škofiji. Sedaj so se katoliški škofje zlasti na jugu s posebno vnemo zavzeli za kolonizacijo.

In v resnici! To je edini pravi način naseljevanja v Ameriki. Tovarna ali jama, to naj bo le za začetek, dokler nima izseljenec kaj prijeti v roke, dokler ni plačan dolg za potnino in dokler si ne nahrani toliko, kolikor je potreba, da si vsaj velik dela posestva plača takoj. Ali ni britko, biti celo svoje življenje suženj nenasitnega in brezsrčnega kapitalizma, ki ti izsesava življenske moči in te slednjič, ko opešaš in ne moreš več delati, vrže proč kot izžeto orančo? Kaj bo, ko boš star? Ako nimaš nahranjenega denarja za te čase, kdo te bo živel? Hočeš li, da te bodo potikali po raznih bolnišnicah ali hiralnicah? Ali se zanašaš na svoje otroke? Ali ne veš, da en oče more 10 otrok preživeti, 10 otrok pa ne more enega očeta? Tako upanje bi bilo brez podlage! Ali se zanašaš na društvo? Ali misliš, da bo to dovolj, kar ti bo to dalo? dovolj za zdravlila, dovolj za postrežbo, dovolj za hrano, dovolj za zdravnike? Vsakdanji zgledi ti o tem dovolj jasno in določno svarilo podajajo! Zaupaj samo na svojo roko in na svojo lastno pomoč! Pomagaj si sam, ko si še moreš! Ako imaš pa svoj lastni dom, svojo farmo, potem ako imaš še poleg tega društvo, si preskrbljen.

Veliko da vsakemu pametnemu izseljencu misliti tudi kriza zadnjih let! Saj smo videli kaj pomeni ameriško blagostanje! Vse tovarne so šle s polno paro, vse je delalo, delavcev je še vedno primanjkovalo. Zaslužilo se je, da je bilo lepo! Toda — kar čez noč! — vse se je ustavilo. Milijoni so bili brez dela in objednem tudi brez kruha! Ali se to zopet

lahko ne ponovi? Saj se je že parkrat, zakaj bi se ne moglo še enkrat!

Zato pa mora biti cilj vseh naših naseljencev v Ameriki: lastni dom, lastna farma. Kmetijstvo! Tu si sam svoj gospodar in tu si sam sebi kruh režeš! Kmet je gospod, to se vidi zlasti v Ameriki! On je, ki vse preživi in ki daje kruha vsem. Naj se vse tovarne danes ustavijo, vse jame danes zapro, tvoje polje te bo že preživilo. Ako ti več ne bo dalo, življenje ti da gotovo.

Zlasti lep način naseljevanja je slučaj, omenjen v današnji številki. Veliko rojakov skupaj si vzemo skupno cel kos zemlje. Tam si zbero svoj novi dom in tam se ustanove. Popolnoma so svoji med seboj. Postavijo si takoj svojo cerkvico, ki jih spominja na Gospoda nad nami, za keterega smo vstvarjeni in kamor gre naša pot življenja. Postavijo si svojo šolo, da ohranijo tudi svoj milodoneči slovenski jezik svojim potomcem. Ali bi ne bilo to krasno! Al ni to v resnici edino pravi način naseljevanja?

Da, zlasti na slednje dvoje naj bi se ne pozabilo: na vero in jezik! In nove naselbine naših rojakov naj bi nikar ne pozabile na to dvoje poglobitnih stvari! V južni Italiji so se pred stoletji naselile hrvatske družine in še dandanes govore otroci nekako hrvaščino. Po vseh krajih sredne Amerike, naj bi si rojaki ustanovili svoje podružnice naše Rafaelove družbe, kjer bi si zbirali denar, ki je potreben za te ideje. Po teh podružnicah naj bi si poskrbeli dobre odvetnike, ki bi v vsakem slučaju izseljencem pomagali pri nakupu posestva, da jih brezvestni agnetje ne opeharijo. Na ta način bi si Slovenci zagotovili svojo krasno prihodnjost v Ameriki. Na ta način bi si sedanjí rojaki postavili trajni spomenik v tej krasni državi. Kot delavci tovarne in jam, kot sužnji kapitalizma, nimamo druge prihodnosti, kot da bojo slovenski otroci pomnožili proletarijat Združenih držav.

Zatoraj, rojaki, kolonizirajmo se!

Izseljeniske Novice.

S parnikom "Bremen," nemškega severnega Lloyda sta prišla v New York krojač Vin. H. in njegova nevesta Kristina Br. Pred nadzornikom, ki je prišel na parnik za drugi razred, sta izpovedala, da se sicer nameravata poročiti, vendar ne še takoj precej. Morala sta seveda pred izseljeniško sodišče "Special Inquiry," ki je pa oba obsodilo na "excluded" — "nazaj!" Uložila sta priziv na trgovskega tajnika v Washington, ki bo razsodil, kaj se naj zgodi.

Krepk kranjski fant, star 19 let je prišel s svojo zaročenko. Ker je bil star šele 19 let, se doma nista mogla poročiti. Kaj sedaj? Kam drugam, kot v deželo prostosti — v Ameriko! Sklenjeno, storjeno! Seveda sta skrbni očesi zdravnika in nadzornika takoj opazili, da tu ni vse v redu, da bi ta dva smela kar tako nemotena v lepo Ameriko. Morala sta pred sodišče "S. I." Pripravljena sta bila se takoj na otoku poročiti. Toda prišle so druge težave. Še nekaj čez, sta morala potem čakati na otoku, dokler slednjic ni otrok umrl in sta se mogla nazaj odpeljati.

Pri vseh teh slučajih ali ni bil denar za pot tja vržen? Ali ni bilo škoda tega denarja, katerega bi bili siromašni ljudje bolje porabili, kakor hoditi tako dolgo pot samo od daleč pogledat Ameriko? Ali bi se ne bilo dalo to zabraniti? Kaj je temu vzrok? Edino le nevednost in pa napačen pojem, katerega imajo v domovini o tej deželi. Nekateri široko-ustneži se vrnejo domov in tam pripovedujejo o nezmerni prostoti, katera baje tukaj vlada, da baje ni ne Boga, ne hudiča, ne državnih, ne cerkvenih postav. Ker le na ta način je mogoče, da imajo doma še vedno te pojme. Ali ni potem na mestu, da imamo mi namen to omejiti kolikor se pač da; dati domov pouka, da je to prepričanje krivo, da je to nesmiselj, da naj se nikar tako nespametno ne izseljujejo? Ako bi le količkanj pojma imeli vsi ti nesrečneži, ne bi bili niti misli na Ameriko, ampak skušali doma rajše urediti svoje razmere na drugi edino pravi način. Kako prav bi jim bil prišel ta denar zlasti v takem položaju, kakor so navadno taki pari! Obsojajo nas, češ, da imamo zveze z domovino, da smo izdajalci. Nobenih zvez nimamo in jih nečemo imeti. Toda, ko vidimo takele slučaje nas pa srce zaboli in zdi se nam, da je dolžnost nas, ki smo tukaj in ki ljubimo tudi svojo novo domovino, da varujemo njeno čast doma in da zakličemo tudi čez ocean: "Ne tako! tako ni prav in ni res! Amerika ne sme biti pribežališče hudobnežev!" Vse slovenske časnikarstvo naj bi o tem pogosto pisalo in svarilo. Oni v domovini pravijo, saj mi tega ne vemo, saj ne vemo, kako je tam. Zakaj nam pa ne poveste vi, ki ste skusili, vi, ki vidite?" Prášamo, alie to izdajalstvo!

Dalje! Vzemimo, da bi taka dva ušla paznemu očesu nadzornika v deželo, ali je s tem zlo zabranjeno? zmanjšano? Ali sta rešena? Ali bo to življenje srečno? Ali se bosta sploh poročila? Če se bosta, pa kdaj? Kakšno bo to življenje? Kakšna bo vzgoja otrok? Ali ni potem za te le dobrota, velika dobrota, ako se jih pošlje domov nazaj, kjer so primorani pametno in pravilno urediti zlo in ga zmanjšati, kolikor se pač da? Listi, zlasti

Po postavah države New York se ne sme poročiti fant pred spolnjenim 21. letom brez posebnega dovoljenja starišev ali varuha. Teh pa tukaj ni bilo, so ostali doma. Kaj sedaj? Noben uradnik toraj ne more dati "licence" za poroko, toraj tudi vsa dobra volja, se takoj poročiti, ni nič pomagala. Oba sta morala nazaj domov. Pisali smo dotičnemu župniku in ga prosili naj se zavzame za ta slučaj, ko prideta domov, vendar nismo še dobili odgovora.

Zena in mož se nista razumela doma na Koroškem. Zena je kar kratko in malo pustila moža in živela z dvema otrokoma za se. Kmalu je prišla druga zveza. Doma je seveda po njih mislih bil nov zakon nemogoč. "Silšala sva, sta rekla, da se tu lahko tudi tako poroči in sicer še celo cerkveno!" Tudi ta dva sta bila oba obsojena v "excluded." Na večer pred odhodom v domovino, zbolil najmanjše dete in mora v bolnišnico. Cele dva meseca in mladeniški doma, svarite mladino pred tem! Svarite resno in pogosto! In naj se ne reče, saj so to samo "slučaji." Da pa ti slučaj niso tako redki, o tem pa jasno spričujejo zaspisniki sodišč Ellis Islanda. Pa če bi bil samo po en slučaj na leto? Ali ni že ta dovolj žalosten? Saj imamo vero, saj vemo, kaj je že ena duša in nje cena v božjih očeh.

Zatoraj preje pamet! Kdor pa pameti noče imeti, naj ima pa pokoro, toda doma, ne v Ameriki. Amerika pa ni in ne sme biti skrivališče hudobije!

Ob priliki velikega francoskega bazarja v New Yorku povedal je governer države New York zanimive besede: "Da je kdo dober amerikanec, ni treba še, da je rojen v Združenih Državah. Lahko je kdo še le včeraj prišel v Ameriko, in vendar je danes v srcu že dober Amerikanec in moda celo boljši in odkritosrnejši kakor oni, čegar pradedje so se morda pred kakimi 200 leti naselili v Ameriki. Jaz sem vedno čislal in spoštoval moža, ki v mišljenju in v srcu ohrani spoštovanje do zastave svoje rojstne domovine. V našem ameriškem javnem življenju ni ničesar, kar bi bilo nasprotno tej zvesti ljubezni do stare domovine."

V aprilu letošnjega leta je prišlo v Ameriko nič več in nič manj kot 104,303 izseljencev, poleg družih potnikov iz II. in III. razreda. Od teh jih je moralo 8,500 pred posebno izseljeniško sodišče radi raznih zadržkov, 5358 jih je bilo takoj po prvem zaslišanju izpuščenih, da so smeli v deželo. Nazaj poslanih je bilo 1952 izseljencev.

Italijanov je bilo 35,655, iz Avstrije jih je prišlo 11,305, in sicer je bilo 8,151 možkih in 3,154 žensk. Iz skupnega števila izseljencev jih je 21,673 že enkrat tukaj bilo, toraj cela petina. 86,974 jih je samih plačalo potnino, 16,372 so jim plačali sorodniki in 632 so prijatelji plačali. K sorodnikom je šlo 90,889 izseljencev, k prijateljem 11,064 in 2,028 ni imelo nikogar znanega v Ameriki. Poleg teh izseljencev je prišlo v aprilu še 12,623 potnikov v Združene države, mej katerimi je bilo 5,060 amerikancev.